

Arrest

nr. 242 989 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 oktober 2013 het Rijk binnen. Zij beschikte over een paspoort voorzien van een visum type C en werd op 15 november 2013 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

1.2. Via een op 6 december 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 december 2013 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij aangetekend schrijven van 20 juni 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2014 de beslissing waar bij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2014 ongegrond wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 12 januari 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 18 maart 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

Mevrouw [B.S.]

[...]

[...]/nationaliteit : Guinee

[...]wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum"

Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 7 april 2015 een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 18 mei 2015 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Bij arrest nr. 217 250 van 22 februari 2019 werd de afstand van het geding vastgesteld wat betreft het beroep gericht tegen de beslissing van 8 mei 2014 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 december 2016 ongegrond wordt verklaard en werd het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2014 verworpen.

1.12. Bij arrest nr. 223 514 van 2 juli 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 2 oktober 2014 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2014 ongegrond wordt verklaard, evenals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

1.13. Bij arrest nr. 223 515 van 2 juli 2019 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 12 februari 2015 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 14 augustus 2019 een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juni 2014 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/70 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Attendu que la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision ;

Attendu que la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision ;

Attendu que la partie adverse a motivé l'acte attaqué par référence à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ALINEA 1IER , 1 .

Que cette décision est l'accessoire de la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour fondé sur l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980 prise le 11.03.2015.

Que force est toutefois de constater que cette décision est prise avant qu'il n'ait été statué au CCE sur le recours introduit contre la décision prise par l'OE du 02.10.2014 déclarant la demande du 20.06.2014 fondée sur l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980 « recevable mais non-fondée » .

Que force est de constater que si le CCE venait à annuler partiellement cette décision en ce qu'elle déclare la demande non fondée, force serait de constater que la partie requérante se trouverait alors avec un titre de séjour temporaire, sur base de sa demande déclarée par ailleurs recevable par la partie adverse, la circonstance que l'OE n'ait pas procédé à la délivrance d'une attestation d'immatriculation ne modifiant pas ce constat.

Qu'avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire litigieux, il appartenait à la partie adverse d'attendre qu'il soit statué sur les recours pendants, afin également de ne pas priver la partie requérante d'un recours effectif;

Que, tel qu'il est motivé, l'ordre de quitter le territoire méconnaît également l'obligation de motivation formelle imposée par la loi du 29 juillet 1991 (CE, n° 65.283 du 18 mars 1997) ;”.

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft geduid dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op basis van de vaststelling dat verzoekster niet beschikt over een paspoort dat is voorzien van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet dient te worden aangegeven dat deze bepaling is opgenomen in titel Ibis, hoofdstuk 5, afdeling II. Het betreft derhalve een specifieke bepaling die geldt in het geval er een beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De in casu bestreden beslissing is evenwel geen beslissing die werd genomen door de commissaris-generaal en voormeld artikel 39/70 is dan ook niet van toepassing. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door een beslissing tot afgifte van een verwijderingsmaatregel te nemen op een ogenblik dat er nog een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen in behandeling was. Tevens moet worden gesteld dat in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat geen beslissing tot verwijdering kan worden genomen, doch enkel dat een dergelijke beslissing, in bepaalde omstandigheden, niet gedwongen kan worden uitgevoerd.

Er kan niet worden besloten dat artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.3. Waar verzoekster stelt dat een vernietiging door de Raad van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard tot gevolg heeft dat zij in het bezit moet worden gesteld van een attest van immatriculatie en zij lijkt te willen aangeven dat dit niet verenigbaar is met het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden benadrukt dat de wetgever in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat indien een vreemdeling overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet en zijn uitvoeringsbesluiten tijdelijk in het Rijk mag verblijven in afwachting van een beslissing inzake een verblijfsaanvraag het bestaan van een eerder genomen maatregel tot verwijdering of terughrijving hierdoor niet wordt aangetast. Tevens moet worden vastgesteld dat aan verzoekster hoe dan ook op 21 mei 2014 reeds de beslissing van 8 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij arrest nr. 217 250 van 22 februari 2019 werd verworpen. Zelfs indien de bestreden beslissing zou worden vernietigd, dan nog blijft verzoekster het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt derhalve zelfs niet dat zij een belang heeft bij haar grief.

Verzoekster toont ook niet aan waarop zij zich baseert om te stellen dat de in casu bestreden beslissing, die is gesteund op eigen motieven in rechte en in feite en die geen verwijzing inhoudt naar een voorheen genomen beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een accessorium van deze laatste beslissing zou zijn. De loutere bewering dat de bestreden beslissing een accessorium is van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als

onontvankelijk wordt afgewezen laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verder blijkt ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij haar klacht dat verweerder haar recht op een effectief rechtsmiddel miskende door de bestreden beslissing te nemen alvorens de Raad zich had uitgesproken omtrent de beroepen die zij instelde tegen drie voorafgaande beslissingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf. De beroepsprocedures die door verzoekster bij de Raad werden ingesteld voordat de bestreden beslissing werd genomen zijn immers ondertussen afgesloten en verzoekster heeft dus kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Er blijkt, gezien het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en het feit dat de beroepsprocedures waarnaar verzoekster verwijst zijn afgerond, niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij haar grief dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte of het zorgvuldigheidsbeginsel schond door de bestreden beslissing op 11 maart 2015 te nemen en zij toont met haar betoog hoe dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aangetoond.

3.2.4. Ook de schending van enig ander, niet nader toegelicht, beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK